

Sandra Berg

Zwerfers en prinsessen

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Zwerwers en Prinsessen

Reeks: Grand Hotel Victoria (5)

ISBN 978-94-6204-248-3
CUPIDO – GROOT

© 2019 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de reeks Grand Hotel Victoria verschenen:

Heldin op klompen (1)

Buitenbeentjes (2)

Speurneus op hakken (3)

Lief en Leed (4)

Zwervers en Prinsessen (5)

*** Alle delen van deze serie zijn ook zelfstandig te lezen.**

Vaste personages van Grand Hotel Victoria:

- * **Lauren Kingler, manager van het hotel, dochter van Marie-Claire en Stan, en moeder van Lonneke**
- * **Jean-Pierre, de grote liefde van Lauren en vader van Lonneke**
- * **Rolf Menler, runt de manege met hulp van Emil**
- * **Britta Svensson, receptioniste**
- * **Axel Cederberg, barkeeper**
- * **Ella Bell, allround medewerkster**
- * **Harm Swinkels, kok en vader van 6 kinderen**
- * **Göran Andersson, werkt in de keuken**
- * **Danny Kinkels, keukenhulp**
- * **Janet Wilsson, oorspronkelijk kamermeisje, maar wordt overal ingezet**
- * **Marlie Kirkels, receptioniste**
- * **Bjorn Hedberg, hoofd restaurant**
- * **Kristian Boström, knappe blonde ober**

“In a world where you can be anything, be kind.”
(auteur onbekend)

PROLOOG

Britta Svensson zag de jonge vrouw vanuit haar ooghoeken binnenkomen en in iedere andere situatie zou ze nog snel haar beweging afronden om op te staan en zich met een goed geoefende glimlach tot de nieuwe gast te wenden. Maar dit was totaal iets anders.

Britta's mond ging open als die van een vis die naar lucht hapt. Haar bezige vingers bleven midden in hun bewegingen steken. Ze draaide zich om en staarde onbeholpen naar de nieuwkomer die nu naar de receptie schreed.

De vrouw trok een zwarte koffer met geborduurde zilveren tekens met zich mee. Het leek zo'n ouderwets geval dat je met je meesleept aan het handvat, maar dan op zijn korte kant gezet en met goed verborgen wielletjes eronder. Zo'n koffer die je nooit ergens anders zag.

Haar gezicht was jong en onschuldig, als dat van een elfje. Haar jurk sprookjesachtig, gebroken wit met een ondertoon van blauw. Een strak bovenlijf van doorzichtige kant en een uitlopende rok voorzien van borduursels met hier en daar een subtiel

glittertje. Daaroverheen een soort overjurk – de benaming ‘vest’ deed het kledingstuk ernstig tekort – diep uitgesneden zodat het topje van de onderjurk zichtbaar was, maar niet zo diep dat het te veel bloot gaf. Het met glanzende knoopjes gesloten bovendeel was strak, met kant en borduursels en lange mouwen die strak om de bovenarmen zaten, maar naar beneden toe wijd uitliepen. Het deel vanaf de aansluitende taille was geopend zodat de rok met borduursels goed zichtbaar bleef. Plooitjes, kant en borduursels, ook hier, die op wonderlijke wijze perfect bij de onderjurk pasten.

Britta’s brein zocht koortsachtig naar referenties. Wie was die dame? Iemand van het koningshuis? Een actrice of zangeres?

Nee. Actrices en zangeressen zagen er meestal verbijsterend gewoontjes uit in het dagelijks leven. Sommigen misschien sexy en uitdagend. Of stijlvol. Ook dat was mogelijk. Maar deze jonge vrouw... Wie kon ze zijn?

Prinses Victoria? Dat zou nog eens iets zijn... Prinses Victoria in Grand Hotel Victoria. Maar nee, prinses Victoria was veel ouder dan dit jonge model. Het was ook niet prinses Sofia. Sofia had

een spleetje tussen haar tanden en zag er toch anders uit. Prinses Madeleine dan? Britta bleef even bij deze vraag hangen toen de jongedame al bij de balie stond.

Ze leek werkelijk een beetje op prinses Madeleine. Toch geloofde Britta niet dat het Madeleine was en ze zocht koortsachtig naar een juiste aansprektitel zodat ze haar niet beledigde.

Ze kwam niet verder dan een knikje en een gedwongen lachje waarbij ze kleine, elektrische stroompjes voelde die haar bovenlip deden trillen.

De jonge vrouw tegenover haar lachte net zo nerveus terug. Ze leek jonger dan Madeleine en haar hand trilde een beetje toen ze de witte bloemetjes beroerde die in haar bruine haren waren gevlochten.

“Ik heb niet gereserveerd, maar ik zou heel erg graag een kamer boeken.” Ze keek Britta vragend, bijna smekend, aan.

“Uh ja, natuurlijk,” haastte Britta zich te zeggen. Ze kon immers niet als een vis op het droge naar lucht blijven happen, starend naar de sprookjesjapon en de glinsterende lange oorbellen tussen dat lange, zacht krullende haar.

Ze dwong zichzelf haar blik los te trekken van de vrouw die op zijn minst een prinses moest zijn – uit een ander land misschien? – en keek naar de kamers die nog vrij waren.

“De luxe suite en de suite op de begane grond zijn helaas al besproken,” zei ze verontschuldigend. “Ik kan u alleen een eenpersoons-comfortkamer aanbieden of een Grand de Luxe kamer met tweepersoonsbed.”

“Een Grand de Luxe kamer graag.” De jonge vrouw leek de woorden er haastig uit te gooien en keek gejaagd om zich heen alsof ze bang was dat iemand haar hoorde.

Britta merkte dat ze weer naar de jonge vrouw staarde. Ze dwong zichzelf haar aandacht op het scherm schuin voor zich te richten om de vrouw in te schrijven.

Ze heette Alice Haglund. En hoe Britta ook nadacht... ze herkende die naam niet. En een buitenlandse prinses was ze waarschijnlijk ook niet. Tenzij ze ergens accentloos Zweeds had leren praten en een Zweedse naam had aangenomen.

Alice Haglund, Haga Kyrkogatan in Göteborg. Britta noteerde de gegevens. Goede buurt, wist ze. Dure buurt, meende ze. Maar zelfs daar liepen

ze niet rond in ruisende sprookjesjurken. Toch? Misschien stond deze Alice op het punt om te trouwen? Misschien was ze net gevlucht voor haar eigen bruiloft? Zoveel vragen. Maar geen enkele vraag die ze hardop kon stellen.

Ze nam de persoonsgegevens op, deed haar gebruikelijke uitleg over hotel, tijden waarop ontbijt, lunch en diner werden geserveerd...

Hier onderbrak Alice Haglund haar. “Kan ik volpension boeken?”

“Natuurlijk.”

“Voor een week?”

Was ze dan toch geen gevluchte bruid? Of juist wel en wilde ze zich een poosje verstoppen? Had ze iets over haar toekomstige echtgenoot ontdekt? Had iemand haar tot een huwelijk willen dwingen? Had ze zelf een minnaar?

“Ja?”

Britta ontwaakte uit haar overpeinzingen, knikte haastig, noteerde het bij de reservering en raffelde de rest van het verhaaltje af. Locaties restaurant, bar, zwembad en fitness, de mogelijkheid om een paard te huren... dat soort zaken.

De jonge vrouw tegenover haar leek nauwelijks te luisteren. Ze stond daar zo'n beetje als een wassen

beeld met rechte rug en nog steeds die lichte trilling in haar hand terwijl ze aan haar haren friemelde.

“U kunt alles nog een keer nakijken in de map van het hotel op uw kamer,” besloot Britta. “En als u uw auto wilt parkeren...”

“Ik ben met de taxi.”

Britta maakte daar een notitie over, overhandigde haar de sleutel van kamer 110 en keek Alice na toen deze met een bijna gedwongen kaarsrechte rug de trap op schreed.

Britta realiseerde zich dat ze vergeten was te vertellen dat er een lift was.

Maar eigenlijk was dit precies zoals het hoorde te zijn: een jonge vrouw in een prachtige prinsessenjurk, die met kaarsrechte rug de statige houten trap met gekrulde leuning op liep. Ze droeg haar koffer dit keer aan het handvat, als een willekeurige koffer uit vervlogen tijd. Alsof dit hotel niets anders was dan haar persoonlijke landhuis en ze net na een lange reis was thuisgekomen.

* * *

Britta zat nog steeds zo'n beetje voor zich uit te staren, toen ze werd opgeschrikt door een mannenstem bij de balie.

“Goedemiddag. Ik heb gereserveerd.”

Geschrokken keek ze op. Recht in het gezicht van een man die ze wel degelijk herkende.

De man die iedereen waarschijnlijk zou herkennen.

Gabriël Norell, de regisseur. Bekend – en door sommigen gehaat – vanwege zijn spraakmakende documentaires, maar wat Britta betrof – en waarschijnlijk wat iedere vrouw betrof – was zijn verschijning minstens even spraakmakend. Lang, met knappe vormen, middenblond haar, schaduw van snor en baard en oplichtende blauwe ogen.

Konden hij en die vrouw van daarnet...

“Juffrouw?”

Britta schrok op, schikte haar bijeengebonden rode haren nerveus – alsof dat hielp – en knikte haastig. “Natuurlijk, meneer Norell. De suite, kamer B1?”

Hij knikte.

“Het spijt me dat de luxe suite niet beschikbaar was.” Het speet haar echt. Ze had die prachtige

kamer liever aan hem gegeven dan aan die arrogante, met goud en parels behangen heks die zich barones noemde en die haar sullige man aan één stuk door commandeerde.

“De suite voldoet ongetwijfeld prima,” zei Gabriël Norell met die heerlijke stem waarop ze wilde wegdrijven.

Ze keek hem vluchtig aan, ontmoette heel even die heldere blauwe, onderzoekende ogen en voelde haar wangen warm worden.

Ze greep de sleutelkaart van de suite. “Kamer B1.” Ze raffelde haar standaardverhaal af zonder hem nog een keer aan te kijken, bang dat ze zich dan in haar woorden zou verslikken, en wees waar de kamer lag: “Door de deur, daar links, linksaf de gang inlopen en dan, meteen achter de zaal, naar rechts. De eerste kamer aan de linkerkant is kamer B1.”

Hij nam de sleutelkaart van haar aan, knikte haar vriendelijk toe, schonk haar zelfs een glimlach waar haar knieën van gingen knikken en liep met zwierige passen naar de deur die ze had aangewezen, terwijl hij een glanzende reiskoffer op wielen achter zich aantrok.

Britta liet zich weer op haar stoel zakken en blies de onbewust ingehouden lucht uit.

Wat was het vandaag voor een dag? Woensdag, sprookjesdag?

Zoiets?

Bang voor een volgende omtuimelende ervaring toen ze weer iemand de hal in hoorde komen, keek ze voorzichtig op.

Weer een bekend gezicht. En vertrouwd. Geen gast. Het was de blonde Rolf Menler. De man van de paarden.

De glimlach op haar gezicht ontstond vanzelf. Geen reden voor nervositeit. Ze kende hem immers goed. Hij was een van hen.

Waarom haar lip toch weer trilde toen hij tegenover haar stond en waarom die wangen toch weer gloeiden, wist ze ook niet en vond ze gewoon stom. Misschien wist ze dat ook wel en maakte dat alles alleen maar stommer.

Hij moest vast Stan of Marie-Claire spreken. Of zou hij denken dat Lauren alweer terug was?

Lauren zou vandaag immers naar huis komen. Lauren en Jean-Pierre. De stakker...

Ze voelde een obstakel in haar keel toen ze aan Jean-Pierre dacht, slikte het weg en wendde zich weer tot Rolf, die nog steeds niet leek te weten wat hij wilde zeggen.

Hij tikte met zijn vingertoppen op de balie.

“Ja?” vroeg ze.

“Ik wilde eigenlijk vragen of ik je mag uitnodigen voor een kopje koffie, bijvoorbeeld in Värnamo?”

Hij wierp haar slechts een korte blik toe, maar deed daarna alsof hij een interessant pluisje op de balie ontdekte. “Ik bedoel... ik begrijp goed als je geen tijd hebt of zo... en ik bedoel er niets mee. Ik moet daar zijn en, nou ja...”

Britta's hart maakte een rare bokkensprong. “Ja.” Ze riep het bijna.

“En ik dacht... wat?”

“Lijkt me gezellig.” Ze probeerde zelfverzekerd te klinken en zelfs minzaam te glimlachen, maar het bleef een nerveuze show.

“Oh. Leuk.” Het klonk alsof hij het niet had verwacht en nu niet wist hoe het verder moest.

De stille pauze die ontstond, knetterde door de onzichtbare lading.

Britta dwong zichzelf het woord te nemen. Haar ogen dwaalden maar heel even af naar zijn ogen, maar vestigden zich daarna haastig op de pen in de houder op de balie. “Ik werk morgen tot twee uur en begin daarna weer om zes. Marlie heeft morgen eigenlijk avonddienst, maar ze had een

kaartje voor het theater en, nou ja...”

“Komt het uit als ik je dan om twee uur ophaal?”

“Twee uur is perfect.”

“Goed. Dan zien we elkaar dan.” Heel even leek het alsof hij nog iets wilde zeggen, maar hij draaide zich met een ruk om en beende gejaagd weg, de hal uit, naar buiten. Alsof hij vluchtte.

Britta bleef staan en keek naar de deur die inmiddels weer gesloten was.

“Was dit een date?” Haar hete wangen zouden vandaag niet meer afkoelen. En haar hart zou de rest van de dag van slag zijn en rare sprongen maken.

Woensdag, sprookjesdag.

Haar kater, Dikkie Dik, zou zich morgen een dag zonder haar moeten redden. Maar ze kon hem altijd als excuus gebruiken als ze morgenmiddag in Värnamo toch besloot om weg te rennen. Als ze zichzelf voor gek dreigde te zetten. Door hem aan te raken of te willen kussen.

* * *

Een uur later dacht Britta alleen nog maar met vlagen aan prinses Alice, prins zonder wit paard

Gabriël en de warme wangen bezorgende Rolf. Dat kwam vooral omdat ze het erg druk had, daar achter de balie. Daar had ze uiteraard zelf voor gezorgd.

Ze moest immers iets doen om haar chaotische brein en al die rare beelden die als snippers in een storm in haar hoofd tolden tot rust te brengen. Ze piekerde zelfs over *stakker* Jean-Pierre als ze zichzelf de ruimte gaf.

Nee. Ze had zichzelf de opdracht gegeven om vandaag een paar brieven weg te sturen, waar geen haast bij was, en de informatie in de hotelmap nog een keer onder de loep te nemen.

En dat was het moment waarop de dame van ergens in de vijftig de hal binnen zeilde.

Ze was als een frisse wind die de herfst met zich meebracht.

Britta kende haar niet, maar toen ze de vrouw zag met haar wild opgestoken bruine haar en die rode, met kleurige figuurtjes bedrukte band om haar hoofd met die gigantische strik, de parelmoer bril met ronde glazen, de pittige rode lippen, donkerpaarse rok en vestje, en het zalmkleurige bloesje – met de opzichtige kraag – hoe was het mogelijk dat die kleuren toch bij elkaar leken te passen, ter-

wijl ze juist bij elkaar hadden moeten vloeken? – meende ze toch wel te weten wie het was.

Dorotea Smith, voor wie het Vandalorum een kamer in het hotel had geboekt, scheen immers een bekend kunstenares te zijn en deze dame zag er precies uit zoals een kunstenares er volgens Britta uit hoorde te zien. Dat en nog een beetje meer.

Ze glimlachte naar de vrouw die met snelle passen naar de balie kwam en de vrouw lachte breed naar haar terug.

“Lieve meid. Ik ben Dorotea Smith en volgens mij heeft het Vandalorum – het museum in Värnamo – hier een kamer voor mij geboekt?”

Het kostte Britta niet de minste moeite haar glimlach te handhaven toen ze knikte.

“Er is voor u een eenpersoons luxe kamer gereserveerd.”

“Een luxe kamer nog wel? Lieve help.” Ze schudde druk met haar hoofd. Haar strik leek kleine huppeltjes te maken en een serie kettinkjes om haar smalle nek rinkelde.

“Nou ja... we zullen er maar gewoon van genieten, nietwaar?” Het leek bijna alsof ze Britta om raad of permissie vroeg en Britta knikte enthousiast.

“Ik weet zeker dat u het naar uw zin zult hebben. Het is een zeer aangename kamer. Smaakvol ingericht in de stijl van het hotel, een heerlijk boxspring-bed, een zithoek en een Nespresso-apparaat zodat u zelf een kopje koffie kunt maken.”

“Wat een verwennerij.” De vrouw wreef verheugd haar handen. “Ik lijk wel een koningin of zo.”

Ze zag er niet uit als een koningin, maar Britta geloofde niet dat iemand het over zijn hart zou kunnen verkrijgen om dat tegen haar te zeggen.

Ze glimlachte alleen maar en nam de brede glimlach die ze retour kreeg met graagte aan.

Dorothea leek maar half naar de uitleg van Britta over de faciliteiten van het hotel te luisteren. Ze draaide maar zo’n beetje rond, nam de hal in zich op, keek op als iemand langsliiep en deed eigenlijk vooral denken aan een kind in Disneyland.

Maar Britta vergaf het haar graag. Al was het maar vanwege de hartelijke lach, die ze steeds weer opnieuw mocht ontvangen.

Toen ze Dorotea de sleutelkaart overhandigde, pakte Dorotea haar hand even vast en kneep er vriendelijk in. “Dank je wel, lieve kind. Ook voor je geduld, want ik weet dat ik hier als een peuter sta te draaien. Prachtig rood haar heb je trouwens.

Je bent werkelijk een lief ding.”

Britta gloeide nog een beetje na van de complimentjes toen Dorotea allang was verdwenen.

Ze liet haar blik even over haar eigen zwarte pakje en grijze coltruitje glijden. Natuurlijk... hier achter de receptie was dit soort kleding nodig. Maar eigenlijk droeg ze zelden iets anders. Misschien moest ze ook eens wat meer kleur opzoeken.

Ze grinnikte een beetje bij het beeld van zichzelf met een reuze strik in haar haren. Waarschijnlijk leek ze dan vooral op Minnie Mouse.

Minnie Mouse met rood haar.